

[Aksel Larsen.]

anstaltninger, der skal skaffe statskassen øgede indtægter, må det dog formodentlig være skatter, man tænker på. Jeg kan ikke forstå det anderledes, end at man må have gjort sig visse overvejelser mellem de tre regeringspartier og i regeringen om, hvor man vil sætte ind. Men det må folketinget altså ikke få at vide nu, og så må man undskylde os, hvis vi har visse bange anelser i så henseende.

Vi har igen fået at vide, at regeringen for at iværksætte langsigtede og dybtgående foranstaltninger vil forhandle med forskellige organisationer på arbejdsmarkedet og uden for arbejdsmarkedet, og det er der jo ingen der kan have noget imod. Men det, vi gerne ville have haft noget at vide om, er, hvad man sigter efter, hvad man vil nå med det. Regeringen må dog have en mening, den går vel ikke blot hen og sammenkalder organisationsrepræsentanter for at spørge: har de herrer noget at sige? Den må vel have visse forslag eller ideer at fremkomme med, og det havde nu været nok så godt, om den til brug for debatten her havde kunnet give visse oplysninger. Men det kunne den altså ikke.

Statsministeren såvel som finansministeren undlod at fortælle, hvad det er, man tænker på med „visse forholdsregler“, der skal begunstige den private opsparring. Vi fik ikke nogen forklaring på, hvorfor regeringen var blevet så overrasket over, at statsudgifterne kunne stige, og vi fik ikke nogen forklaring på, hvad det var for forbedringer af afskrivningerne, man ville foretage. Men så må man altså undskylde mig: det er ikke, fordi jeg er særlig mistænksom, men når man ikke vil udtale sig om det på nuværende tidspunkt, må vi andre have lov til at drage den slutning, at det er de forbedringer af afskrivningsloven, der blev gennemført i foråret 1967, som man nu vil bringe ud af verden.

Ja, jeg tror, at jeg kan lade det være nok med det, for jeg er også klar over, at vi ikke får yderligere besked under denne debat. Lad mig derfor sige nogle ord om visse af de udenrigspolitiske problemer, der har været debatteret.

Statsministeren gentager, hvad han har sagt i sin erklæring om markedsforhandlingerne om, hvad man tilstræber, og det er

noget, som ikke gør nogen fortræd af den simple grund, at selv om ansøgningen ligger i Bruxelles, kommer der jo ikke noget ud af det. Man må gerne have det mål, at man ønsker et bredt europæisk markedsområde; det ønsker jeg også; og hvis man virkelig vil gøre det til en betingelse, at de skandinaviske lande er med, bliver jeg i nogen grad beroliget, for det, jeg har været bange for hidtil, var, at man ved en ensidig dansk tilnærmelsespolitik over for fællesmarkedet skulle medvirke til, at der kunne komme en ny toldgrænse i Øresund.

Men vi fik meget lidt at vide om, hvad regeringen vil gøre på det område, hvor der reelt kan gøres noget, nemlig for at få udbygget og udviklet et nordisk økonomisk og handelspolitisk samarbejde. Det forekommer mig, at det er den vej, man må gå; det er det, der virkelig for alvor kan hjælpe dansk erhvervsliv og det danske samfund, og ikke mindst i de vanskelige handelsforhandlinger med andre magter, som forestår, ville det nu være særdeles ønskeligt, om man fik et sådant samarbejde. Men herom vil vi åbenbart ikke høre mere fra regeringen, i hvert fald ikke i dag.

Hvad grænserne i Europa angår, kan jeg kun være foreløbig tilfreds med, at statsministeren omtrent ordret gentager det, der blev sagt af socialdemokratiets ledelse i det noksom bekendte protokollat af 26. november 1966, nemlig at grænsedragningen bør ske ud fra de faktisk forhåndenværende forhold, de faktisk bestående grænser, og det vil jo mere konkret udtrykt sige Oder-Neisse grænsen. Men jeg kunne nok have ønsket, at man havde udtalt sig lidt mere konkret, i særdeleshed da det er en statsminister, der er udgået af det radikale venstre, og da statsministeren, da han ikke var statsminister, under TV-debatten forud for valget belærte mig om, at hans løfte fra valgkampen 1966 om i folketinget at stille forslag om anerkendelse af Oder-Neisse grænsen var sket fyldest derved, at han havde skrevet et brev til statsminister Krag. Jeg har ordlyden af brevet her, og der står bl. a. følgende, som jeg gerne vil citere:

„Blandt de spørgsmål, der trænger sig på til en snarlig stillingtagen, er spørgsmålet om Oder-Neisse grænsen. Ud fra den betragtning, at denne grænse må anses for at ligge fast, opfordrer det radikale ven-